726/05

Den 1. juni 2005 blev i sag nr. 65.393:

xxxx xxxxxxxxx
xxxxxxxxx xxx xxx xxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxx xx xx xxx
xxxx xxxxx x

mod

Alm. Brand Forsikring A/S
Midtermolen 7
2100 København Ø

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har livsforsikring i Alm. Brand Forsikring A/S, klager ved sin advokat over selskabets afvisning af at udbetale erstatning under henvisning til, at kravet er forældet.

Klagerens advokat har i klagen til nævnet anført:

"Som advokat for I.M. skal jeg herved anmode Ankenævnet for Forsikring om at pålægge Alm. Brand at udbetale i henhold til den ulykkesforsikring, som min klient har tegnet hos Alm. Brand.

Sagens nærmere omstændigheder er, at min klient den 11. september 1996 kom til skade ved en ulykke.

Min klient arbejder umiddelbart efter uheldet men får stigende helbredsmæssige problemer hen over årene.

Min klient møder i den forbindelse ingen forståelse, og der er ingen i hele dette forløb, der sætter lighedstegn mellem hendes adskillige helbredsmæssige klager og ulykken.

Først i forbindelse med at jeg overtager sagen, forelægges sagen for Arbejdsskadestyrelsen, der den 4. marts 2004 fremkommer med en vejledende udtalelse, der vedlægges i kopi.

Det er min opfattelse, at min klient først er klar over, at hun har et krav i forbindelse med Arbejdsskadestyrelsens vejledende udtalelse.

Dette stemmer også overens med Vestre Landsrets dom af 11. marts 1999, FED 1999.38, der ligeledes vedlægges i kopi."

Selskabet har ved skrivelse af 14/12 2004 til nævnet redegjort for sin afgørelse således:

"Den 23. december 2002 modtager vi et brev fra adv. Sv.Aa.H., hvori han beder os fremsende skadeanmeldelse til sit kontor, da klager har været ude for en skade (bilag...).

Den 13. januar 2003 sender vi anmeldelsen til adv. Sv.Aa.H.

Den 6. februar 2003 modtager vi anmeldelsen (bilag...).

Den 27. marts 2003 skriver vi til adv. Sv.Aa.H. og bekræfter modtagelse af anmeldelsen. Endvidere bekræfter vi modtagelsen af klagers brev af 31. januar 2003 (bilag...). Samtidig gør vi opmærksom på, at vi vil vende tilbage omkring evt. forældelse af sagen (bilag...).

Den 19. april 2004 modtager vi brev fra adv. Sv.Aa.H., bilagt Arbejdsskadestyrelsens afgørelse (bilag...).

Den 23. maj 2004 skriver vi til adv. Sv.Aa.H., at kravet er forældet, idet Arbejdsskadestyrelsen har fastsat stationærtidspunktet til 3 måneder efter skadens opståen (bilag...).

Den 27. juli 2004 modtager vi en fax fra adv. Sv.Aa.H., hvor han gør gældende, at han ikke er enig i vores afgørelse (bilag...).

Den 14. oktober 2004 skriver vi til adv. Sv.Aa.H., hvor vi fastholder, at kravet er forældet, både efter 2 års fristen og 5 års fristen (bilag...).

På baggrund af Ankenævnets henvendelse, har vi gennemgået sagen på ny, men finder vi ikke anledning til at ændre vores afgørelse."

Hertil har klagerens advokat ved skrivelse af 6/1 2005 over for nævnet anført:

"Den 23. december 2002, altså samme år, fremsendes lægeerklæringen og der anmodes om en skadesanmeldelse.

Denne bliver fremsendt den 13. januar 2003, og den 6. februar 2003 modtages anmeldelsen.

Der er intet i de foreliggende akter, der dokumenterer, at min klient før dette tidspunkt er blevet klar over, at hun havde et krav.

Derfor er den tidligere fremsendte kendelse FED 1999.38 ganske rammende.

Endvidere forekommer det lidt 'bagvendt', at man fra Alm. Brands side argumenterer med, at stationærtidspunktet af Arbejdsskadestyrelsen er fastsat til 3 måneder efter skaden den 11. september 1996, al den stund at Arbejdsskadestyrelsens udtalelse først foreligger den 4. marts 2004, altså efter det tidspunkt hvor skaden har været anmeldt overfor Alm. Brand.

Det, der er specielt i min klients sag er speciallægeerklæringen fra juni 2002, der også gør, at der sker noget i kommunalt regi, som også fremgår af den generelle helbredsundersøgelse, som også er fremsendt. Af den er der ikke noget der tyder på, at min klient på et tidligere tidspunkt skulle være klar over, at hun havde et muligt krav mod Alm. Brand."

Selskabet har heroverfor anført, at det fastholder sin afgørelse, idet det ikke er tidspunktet for speciallægeerklæringens udarbejdelse, der skal tillægges betydning. Videre har

selskabet anført, at speciallægeerklæringen indeholder oplysninger om, at klageren straks efter uheldet udviklede hovedpine og 1-2 dage senere nakkesmerter. Desuden fremgår det, at hun i tidsmæssig relation til ulykken udviklede en række kognitive dysfunktioner. Og endelig fremgår det, at klageren søgte egen læge 12 dage efter uheldet. Lægen diagnosticerede ved denne lejlighed symptomerne på whiplash, og klageren modtog i forlængelse heraf behandlinger. Selskabet fastholder således, at kravet er forældet, idet klageren op til det tidspunkt, der ligger fem år før henvendelsen d 18/9 2002, har haft kendskab til, at hun havde pådraget sig varigt mén. I hvert fald har hun før den 1/1 1999 haft kendskab til, at hun har pådraget sig varigt mén.

Nævnet udtaler:
Nævnet finder på grundlag af de oplyste omstændigheder, at forvridningsskaden i nakken - som klageren pådrog sig i 1996 - er forældet i henhold til såvel den toårige som den femårige forældelsesfrist, jf. forsikringsaftalelovens § 29.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Poul Sørensen
formand

Udskriften bekræftes

Henning Jønsson